

[Statsministeren.]

vil mene, at vi skulle have ladet alle alvorlige økonomiske arbejdsmarkedsproblemer sejle deres egen sø og uden at gøre lovgivningsarbejdet færdigt i rette tid have ladet en arbejdskamp bryde ud med alle de konsekvenser, den ville have haft. Jeg tror ikke, man mener noget sådant. Jeg tror, man erkender, at det i denne situation var nødvendigt at handle hurtigt, og jeg tror også, man forstår, at vi selvfølgelig ikke kunne indskrænke denne hurtige handling til at omfatte indgreb specielt rettet mod bestemte klasser her i landet, men at det var en nødvendighed at etablere en helhedsløsning, hvorved det samlede indkomstbeløb blev lagt inden for visse rammer, sådan at man både fik en rimelig og retfærdig løsning på problemerne og samtidig en løsning, der i økonomisk virkning med hensyn til videreførelse af balancepolitikken fra juniforliget i fjor kunne have den rette tendens. Jeg tror, at der i befolkningen er en langt større forståelse for rimeligheden og rigtigheden i det, der er sket, og som nu gøres færdigt ved de endelige afstemninger i dag, end der er det i højre side af det høje ting.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Henry Christensen, som om den bundne opsparing sagde, at den i meget høj grad var en overflytning af opsparingen.

Jeg skal erkende, at der ved den bundne opsparing i højere grad end ved almindelig skatteudskrivning er tale om en overflytning af opsparingen. Der er for mig ingen tvivl om, at var vi gået den vej, som regeringen foreslog oppositionen, nemlig at udsætte helt eller delvis de aftalte skattelettelser, havde vi fået kraftigere virkning i forbrugsbegrænsende retning. Det er netop derfor, at denne ændring til bunden opsparing efter min og efter regeringens opfattelse gør behovet for et kasseoverskud større.

Så siger det ærede medlem, at hvis det samtidig er meningen gennem nationalbankens dispositioner at vedligeholde en vis likviditet, hvilken begrænsning i forbruget er der så? Ja, der er dog alligevel forskel på at undlade opkrævning af bunden opsparing

eller undlade opkrævning af skatter og på den måde stimulere forbruget og så, at man gennem nationalbankens dispositioner holder den likviditet, som erhvervslivet er tjent med, og som også har betydning for investeringerne.

Endelig udtalte det ærede medlem en grum mistanke — jeg understreger, at det var en mistanke og ikke mere — om, at det kasseoverskud, som nu påregnes, alligevel ikke ville blive til et kasseoverskud, fordi det ville blive anvendt til forbrug i årets løb. Jeg kan naturligvis ikke afdisputere det ærede medlem en mistanke, men jeg kan da forsikre ham, at jeg føler det som en særlig forpligtelse at gøre mit til, at det bliver ved mistanken og ikke bliver til mere, og jeg tror, at nogle af mine kolleger kan bekræfte, hvis det ærede medlem ville ønske det, at jeg allerede på nogle områder har sat ind for, at det kun skal blive en mistanke.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen talte om social slagside i skattelettelserne; hvis man, om jeg så må sige, betragter dem isoleret og kun ser på selve skattelettelsestallene, kan man jo komme til det resultat. Jeg må dog gøre opmærksom på, at de indtægtsgrupper, for hvilke de største lettelser finder sted, jo også — med den prisudvikling, der har været — er temmelig hårdt ramt af beskatningen, så stort set kan jeg ikke finde, at der er noget urimeligt i lettelserne, hvis i øvrigt de økonomiske omstændigheder tillod dem. Det gør de altså på den måde, at vi i nogen måde kompenserer ved den bundne opsparing, og det kan vel trøste det ærede medlem lidt, at vi derigennem ligesom mildner overgangen til skattelettelserne.

Jeg vil dog gerne i øvrigt gøre det ærede medlem opmærksom på en konsekvens af hans stilling til udskrivningslovforslaget. Hvis han fik sin vilje og det blev forkastet og vi vendte tilbage til skatteloven af 1922, var der en mængde små indtægter, der virkelig ville få et skattetryk, så det klodse; det synes jeg også der skal gøres opmærksom på ved denne lejlighed.

Endelig et par bemærkninger til det ærede medlem fru Lis Groes, der var skuffet over, at sambeskatningsproblemet ikke havde nået sin løsning. På en vis måde er jeg det